

“Jön Türkler”den “Jön Müslümanlar”a

(Bir gafletin tarihi yahut
bir muhalefet tarzının
zihniyet kalıbı)

1860'larda Yeni Osmanlılar'la başlayan aydın muhalefeti, 1870'lerden itibaren “Jön Türklük” adı ile anılmaya başlanmıştır. 1889'da mı, yoksa 1890'ların başlarında mı kurulduğu hâlen tartışmalı olan Osmanlı Terakki ve İttihad Cemiyeti 1900'lerin başlarında önce kendi içinde bölündü. Ahmet Rıza Bey'in başını çektiği Merkezîyetçi idareden yana olanlar ve Prens Sabahattin'in liderliğindeki Adem-i merkezîyetçiler... Bilahire Merkezîyetçi kanadın, Selânik'te Talât Bey'in kurduğu Osmanlı Hürriyet Cemiyeti ile birleşerek İttihad ve Terakki Cemiyeti ismini almasından sonra bu Cemiyet etrafında seferber olan muhalif unsurlar, daha çok “İkinci Jön Türk Nesli” diye sıfatlandırılırlar.

Şerif Mardin hoca, 1964'de ilk neşredildiği zaman ilim ve fikir âlemimizde ciddî akisler uyandıran ünlü eserinin (*Jön-Türklerin Siyasî Fikirleri 1895-1908*, İş Bankası Kültür Yayınları, Ankara) “Netice” bahsine şu cümlelerle başlar: **“Jön-Türklerin en derin özlemlerinin ‘hürriyet’ olmuş olduğu doğru değildir. Jön-Türklerin en derin arzusu Osmanlı İmparatorluğunun parçalanmasını durdurmaktır. Hürriyet ancak dolayısıyla kendilerini ilgilendiriyordu. Zira, hürriyetin ve adaletin hâkim olduğu bir rejimde İmparatorluktan kopmak isteyenlerin sayısı azalacaktı.”**

Jön-Türkler, “Kanun-ı Esâsî”nin yürürlükte bulunduğu, “Meclis-i Meb’usân”ın açıldığı “Meşrûtiyet” idaresinin geri geldiği “hürriyet”çi bir düzende gerek azınlıkların, gerekse İmparatorluk idaresi altındaki farklı kavimlerin “ayrılmak” için sebepleri kalmayacağına, bize garip gelebilir ama, gerçekten de inanıyorlardı yahut da en azından bu hayli iyimser faraziyeye çok fazla bel bağlamışlardı.

Ne var ki, zaman içerisinde ve muhalefet süreci geliştikçe “hürriyet” kavramı, sadece popüler bir edebiyata konu olarak başlı başına “mitik” bir telâkki ve söylem hâline gelmekle kalmamış, her derde devâ, “şah-

Mustafa Çalık

dârû” gibi mucizevî bir çâre hüviyetine büründürülmüştür. “Jön Müslümanlar”ımızın 2000’li yıllarda “demokrasi”ye yükledikleri hangi mânâ ve hikmetler varsa Jön Türkler de “hürriyet”ten hemen hemen aynı şeyleri bekliyorlardı. Jön Türkler göre memleketteki, Osmanlı Mülkündeki bütün fenâlıkların sebebi Sultan Abdülhamîd ve O’nun istibdat idaresiydi. Her şeyin düzelmesi için Kanun-ı Esâsî’nin yürürlüğe konularak Meclis-i Meb’usân’ın açılması ve Sultan Hamîd istibdadına son verilerek “hürriyetin ilânı” şarttı.

Jön Türklerin fiiliyattaki en öncelikli hedefleri Abdülhamîd’i devirmek veya devirmeseler de “istibdat” a bir şekilde son vermek olduğu için, bu “ortak düşman” a karşı devletin ve milletin geleneksel hasımlarıyla işbirliği etmekte de beis görmediler. Ciddî bir murakabe ve muhasebeden mahrum olması bir tarafa, eşi görülmemiş bir gafletin eseri olan bu rezil ve zelil eyyamcılıktır ki, İTC ile Taşnaksütyun ve Etnik-i Eterya gibi Ermeni ve Rum komitelerini de Bulgar ve Makedon çetelerini de Türk Hakanı ve İslâm Halifesi sıfatlarını taşıyan Sultan Hamîd’e karşı aynı safta birleşmeye ve beraber çalışmaya sevk etmiştir. Netice malûm: Enver ve Niyazi Beylerin dağa çıkmalarıyla başlayıp gittikçe yayılan isyanın tam bir ihtilâl dönüştürmesi, 23 Temmuz 1908’de Makedonya’da “Hürriyet’in ilânı”, Sultan Hamîd’in Kanun-ı Esâsîyi yürürlüğe koyup, Meclis-i Meb’usân’ın tekrar açılması için seçimlere gidilmesini kabul etmesi...

Böylece Meşrûtiyet idaresine geçilmiş oldu.

Aradan 8 ay 8 gün geçtikten sonra Osmanlı Pâyitahtında patlak veren 31 Mart isyanı ve 12 gün devam eden kaos, anarşi, kan, şiddet... Hareket Ordusu’nun İstanbul’a gelişi, isyanın bastırılması, Divan-ı Harpler, darağaçları ve nihayet Sultan Hamîd’in tahtından indirilip sürgüne gönderilmesi... Bu dağdağanın sonunda “Hürriyet” bir kere daha ve görünüşe göre “kalıcı”(!) olarak gelmiş ve

Jön Türkler de muratlarına ermişlerdi(!).

Gelelim bu güne, daha doğrusu 2000’li yılların “Jön Müslümanlar”ına...

“İslâmcı”lığın tarihinde yeni yüzler: “Jön Müslümanlar”

Bu bahsin başında tasrih etmem îcâb eden usule dair bir husus var: “Jön Müslümanlar” demekten daha münâsib bir sıfat bulamadığım “aydın-politikacı” zümresinin bütün fikrî ve siyâsî hususiyetleri yahut tarihlerini ele almak gibi “ölçüsüz” bir iddia tek bir yazının –ve tabîî bu yazının da– çerçevesine sığamaz, sığdırılmaz. Burada yapılmak istenen şey, bir ruh hâli ve zihniyet dünyası ile bir mizac ve meşrebin belli başlı karakteristiklerini tartışmak. Bunu yapmaya çalışırken tarihî bir “örnek”le mukayeseli biçimde düşünmeyi deneyerek zihnî ve sosyolojik sürekliliği de kısmen vurgulamış olmak...

Tekrar konuya dönecek olursak biraz esfle söylemek gerekir ki, dön dolaş, aradan bir asırdan fazla zaman geçtikten sonra, gele gele “Jön Türkler”den “Jön Müslümanlar” a geldik... Tabiatıyla ve aynı zamanda Jön Türklerin, ne olduğunu, neye yaradığını, neye çâre olacağını tam olarak bilmedikleri “hürriyet” sevdasından, Jön Müslümanların “demokrasi” tutkusuna geldik de diyebiliriz.

Burada asıl ele alınacak zümreye, yani kendi ikrarlarınca “Müslüman”, kendi dışlarından alelumum bir bakışla “İslâmcı” denilen aydın-bürokrat-politikacı “makûle”sine, Jön Türklükteki dönemleştirmeye benzer şekilde, “İkinci Jön Müslüman nesli” demek daha doğru olsa gerek.

1980’lerin ortalarından 28 Şubat darbesine kadar geçen devri Jön Müslümanların “birinci nesli” temsil ediyordu. Bu “ilk nesil Jön Müslümanlar”ın en hararetli tartışmaları, “Vahyî kavramlar – Tâğûtî kavramlar” etrafında cereyan eder; “Medine Vesîkası” temelinde “çok hukuklu sistem”, “İran İslâm Devrimi”, “küfür düzeni”ne karşı da

ken, her şey bir anda tersine döndü; bütün “iddianâme”ler âdeta “ibrânâme”ye dönüştü ve bir ara Mütâreke devrindeki Bekirâğa Bölüğü’nden daha kalabalık olan Silivri Hapishânesi, doldurulduğundan daha büyük bir sür’atle boşaltıldı. Balyoz, Ergenekon vs., Başbakan Erdoğan’ın gönüllü savcılığına bile tâlip olduğu bütün o “darbe-cunta” iddiaları, ithamları, meğerse “Cemaat” tarafından “kahraman ordumuza karşı kurulan bir kumpas”tan ibâretmiş!.. Jön Müslüman unsurlarımız da bütün suçu “kumpas”çılara atıp, kendilerine düşen sorumluluk hissesi için “saf”lık mazeretine sığınmayı yeterli gördüler; “tövbe-istiğfâr” etmek akıllarına bile gelmedi.

İkinci safhada, Jön Müslüman ittifakı “liberal, sol-liberal ve siyasî Kürtçü” unsurları bünyesinde taşımaya devam ederek yol aldı. Bu safhanın sonunu getiren süreç de “Kobani” tartışmalarıyla başladı, Cumhurbaşkanlığı seçimi, 6-7 Ekim 2014 hâdiseleri ve ardından gelen 7 Haziran Seçim kampanyaları ile birlikte de hitâma ermiş oldu. **Üçüncü safha** ise bundan sonrasıdır...

Birinci safhadan başlayalım... İslâmcı aydın ve okur-yazarların “Jön Müslümanlar” a dönüşmesinin işaretlerini en kolay bulabileceğimiz hâdiseler Kıbrıs’taki genel seçimlerle (2003) onu takib eden “Annan Planı” referandumu ve AB’den “tam üyelik müzâkereleri”nin başlaması için kesin tarih alınan 2004’deki Brüksel Zirvesi’dir.

Başını “İslâmcı” ve g “İsl in © oçi

liberaller, Ortodoks Marksistlerin bir kısmı, siyasî Kürtçüler, Taşnaksütyun artıkları vs., âdetâ “yok” yokdu!.. Tıpkı Sultan Hamîd’e karşı kurulan, gittikçe büyüyen ve sonunda netice alan geniş cephe ittifakı gibi... Türkçüler, İslâmcılar, Taşnakçılar, bilumum Balkan komitecileri, Rum çetecileri vs., nasıl ki, Sultan Hamîd ve “istibdad” aleyhtarlığı, Meşrûtiyet ve Hürriyet taraftarlığında bir araya gelmişti, şimdi de daha çok “derin devlet” ve “askerî vesâyet” aleyhtarlığı adı altında başka bir ittifak kuruluyordu. **“Milletin vatan toprakları üzerindeki bin senelik hükümler hakkı”** demek olan **“DEVLET”** ve onun bu gün için kaçınılmaz ve terkedilemez şekli olan “millî ve üniter” yapısı aleyhine “demokrasi ve özgürlük” taraftarlığı genel başlığı altında, içerisinde cehâlet, gaflet ve hıyânetin, ahmaklık, tıynetsizlik ve küçük kurnazlıkların kol kola girdiği samimiyetsiz bir ittifak “cephe”si teşekkül etti.

Mukaddesâtının hasımlarına teslim olmak!..

Jön Müslümanlığın “hâl-i pür-melâl”inin ibretâmiz sahnelerinden biri de millî varlığını Türk düşmanlığına adanmış Taşnak artıklarının profesyonel “Ermeni sporu” hüviyetine büründürdükleri “soykırım” iddialarını kabul ettirme kampanyalarında tâ başından beri takındıkları “istikrarlı” tavidir.

Kendi kendini “Müslüman aydın” kategorisine koyup kılık kıyafetini, makyaj ve stilini de “muhafazakâr, ama modern” kalıbına uydurduktan sonra ekranlardan, gazete köşelerinden gamsız bir “edâ” ile “fetvâ” veren şu kadınlı erkekli “İslâmcı”larımıza bakar mısınız?! Zaman zaman Kur’an-ı Azîmüşşan’dan adâlet ve hakkaniyeti emreden “âyet-i celîle”ler de zikrederek Ermenilere karşı işlediğimizi ileri sürdükleri “soykırım” suçunu “kabûl ve itiraf” etmemiz gerektiğinden bahsediyorlar. Âyetleri mehoz göstererek, “Böylesi biz Müslümanlar için kaçınılmaz bir vecîbedir” demeğe getiriyorlar. Bunların hemen hemen tamamındaki müşterek a’raz,

entelektüel yeteneksizliğin yanı sıra, “soykırım” iddiaları konusunda da vahim denecek ölçüde bilgisizlik... Sadece 1915’de ne olduğunu değil, 1915’in öncesini de sonrasını da neredeyse hiç bilmiyorlar. Bilip öğrenmek gibi bir merak, gayret ve sorumluluk duyguları da yok. Önlerine bir dosya kâğıdı koyup, “1915’de ne oldu, nerede oldu, nasıl oldu, niçin oldu, kim yaptı; buraya yazın!” deseniz bunların o kâğıdın önünü arkasını doldurabilecek kadar kaba taslak bilgileri dahi yok, maalesef!..

Pekiye, öyleyse bu muhafazakâr, müte-deyyin, muttakî Müslüman aydınlarımızın zoru ne de (hadi, sonraki katliâmlar ve en sonraki Hocalı fâciâsı şimdilik bir tarafta dursun) 1780 Zeytun İsyanı’ndan, “Tehcir”e tekaddüm eden Nisan-Mayıs (1915) aylarındaki Van İsyanı’na kadar suçsuz-günahsız yere katledilmiş yüzbinlerce çocuk, kadın ve sair Müslüman ve yahut Türk’ün katillerini temize çıkarmaya uğraşıyorlar? Yetmezmiş gibi, bu uğurda can vermiş onca şehidin, eziyet, şenaat ve cinâyetin envanını görmüş mazlum cedlerimizin hâtıralarına küfredencesine, üstüne üstlük bir de Taşnaksütyun tarafından temsil edilen bir nefret mihrakından özür dilememizi istiyorlar!.. Nitekim bunların mühim bir kısmı, 2008’de sol-liberal ve Taşnakçı unsurların öncülük ettiği “Özür Bildirisi”ni âlâ-yı vâlâ ile imzalama zilletini de sergilediler.

Bu suâllerin cevapları zor değil, aslında. Kendisine “Müslüman aydın” sıfatını yakıştıranca peşinen haklı, değerli, kifâyetli bir nesne olduğunu zanneden bu arkadaşlar, akademik-entelektüel iktidar ve bahusus “piyasa”yı kontrol eden sol ve gayri millî çevrelerde kendilerine “dış kapı”nın önünde veya “eşiğin dibi”nde de olsa bir yer edinebilmenin en kestirme yolu olarak bula bula bunu buldular: Mukaddesâtının hasımlarına teslim olmak!.. Böylesine süflî bir hevâ ve heves uğruna öylesine alçalmak!.. Kendi i’tikad ve mukaddesâtının izzetini savunmakta berkarar olup, gerekirse “tecrid olma”yı göze al-

maktansa karşı tarafa ilticâ edip “işbirliğine girerek” o kirli “piyasa”da “sığıntı” gibi de olsa bir yer edinmeye tenezzül etmek!.. (Bu cenahtaki “Öz Türkçe” merakı da böyle bir “düşkünlük”le başlamamış mıydı?!) İzzeti değil zilleti tercih etmek!.. “Yaman dağlar” demeyi, yaman dağları aşmayı göze alamayıp, “Aman beyler!” demek!.. “Zor”a gücü yetmeyince “aman” dileyip gücün ve güçlüğünün gölgesinde “kolay”ı tercih ederek “zelil” olmayı kabullenmek!.. Aklınıza, şu bizim cibilliyetsiz “solcu-Batıcı” muhitlerin pek sevdiği Sakallı Celâl diye bilinen müteveffa zat gelmez mi?! Diyorlar ki, Sakallı Celâl’e, “Duydun mu üstâd, bizimkiler İngiltere’ye karşı harb ilân etmiş?” Ruhsuz ve vatansız takımının düzmece “üstâd”ı müstehzî bir edâ ile şu cevabı veriyor: “-Demeyin yahu, tahta kurullarıyla baş edemeyen millet, koca İngiliz devletine harb ilân etti, öyle mi?”

Jön Müslümanları seyrederken ister böyle hikâyeleri hatırlayın, ister Nemrut Mustafa Divanı’nı; aynı ruh ve zihin kumaşıyla karşılaşacaksınız.

Jön Müslümanlığın tek bir unsur veya hiziple sınırlı kalmadığını da akılda tutmak lâzım. Bu vesîle ile bahis mevzuu “ekol”ün muhtelif hizipleri arasında mümtaz(!) bir yer işgâl eden “Cemaat” cephesinden, ibretlik bir “ders” mâhiyetindeki şu vak’ayı kısaca hatırlamalıyız:

Prof. Halil Berktaş, bundan birkaç sene evvel, müthiş bir adım attı ve 1 Mayıs 1977 fâciâsının aslını-faslını ifşâ etti; hulâsaten ve meâlen şöyle dedi: “1 Mayıs 1977’deki Taksim hâdiselerini ne polis çıkardı, ne derin devlet, ne de CIA; sol fraksiyonlar birbirlerini kırdı; kurşunla filân ölenler zaten birkaç kişiydi, bir kişiyi polis panzeri ezdi, geriye kalan 30 civarındaki insan da o esnada çıkan panik ve izdihamda ayak altında ezildi; bundan ötesi solun uydurduğu yalan ve efsaneden ibâret!..”

Bizler, 1 Mayıs 1977 hâdisesi hakkında “sol”un yıllardan beri estirdiği “yalan

rüzgârı”nın ideolojik ve rûhî arka planını zaten biliyorduk; ama, Halil Berktaş sayesinde bütün Türkiye, üstelik “içeriden” ve güvenilir bir şehâdetle o “fâciâ”nın ve “sol rezâlet”in esasını doğru dürüst ancak farketmiş oldu.

Bu “ifşâat”ı bütün sol gazeteler de “eyyamcı” mevkuteler de ciddiye alıyor; katılıyor, katılmıyor, reddediyor, suçluyor, destekliyor vs., ama sayfalarına taşıyıp tartışıyor. “İfşâat”ın ardından birkaç gün geçmiş... “Cemaat”ın gazetelerine bakıyorsunuz, bunlar duymamışlar, okumamışlar sanki! Böyle bir ifşâattan haberleri olmamış! Yazmaya, anlatmaya baş sayfalarından devam ediyorlar: “1 Mayıs 1977 katliâmı ile derin devlet 12 Eylül’e, darbeye zemin hazırlamak için nasıl provokasyon yaptı, 1 Mayıs’ta derin devlet katliâmı, vs., vs...”

İnsanın şöyle diyesi geliyor: “Yahu arkadaşlar, hakikaten, sizin gözleriniz var görmüyor musunuz, kulaklarınız var işitmiyor musunuz? Yoksa siz sırf bir ‘proje malzemesi’ yahut katıksız ahmaklar topluluğu musunuz? Böyle değilse eğer, sizin zihninizi, muhakemenizi uyuşturup, iptal edip hepinizi birden otomatike filân mı bağladılar?”

(Halil Berktaş’ın “1 Mayıs 1977 ifşâatı” aslında muazzam bir “skandal”ın patlak vermesidir; ama ne yazık ki hak ettiği mânâyaya kavuşturulamamıştır. Bu skandal üzerinden Türkiye solunun bütün tarihine şâmil yeni bir kıymet hükmü tesis edilebilirdi. Bunun yapılamayışındaki en ciddî âmillerden biri, Jön Müslümanların “sol”daki devlet ve millet nefretine karşı kayıtsızlığı ve bizâtihi “Devlet” konusundaki “tasasızlığı”dır. Bu arada solun siyasî ve entelektüel seciyesi hakkında da birkaç şey söylemek lâzım. Devlete dönüp, millete dönüp habire, “Geçmişinle yüzleş, hadi korkma yüzleş, yüzleşmezsen aslâ adam olmaz senden!” diye yırtınanlar, kendi tarihleri ile fraksiyonlarının, siyasî-ideolojik cenahlarının tarihleri ile yüzleşmeye sıra gelince ya kaçacak delik arıyorlar, ya “yüzleş-

lim” diyenlere sövüyorlar, ya da küsüp gazetelerdeki köşelerini terk ediyorlar. Tabii bu arada bir yığın ipe sapa gelmez suçlama da icâd ederek: “İfşâatta bulunan o falanca kişi, ‘ilginç olma peşinde, dikkat çekmeye çalışıyor’, o kişi zaten ciğersizdir, böyleleri her yerden çıkar, vs...”)

Tamam, solun kendi siyasî-ideolojik-fraksiyonel mahremiyetindeki bir “ayıb”a karartma uygulaması anlaşılabilir, fakat Jön Müslümanlardaki, “Devlettense komünistlerin, PKK’lıların, Taşnakçuların yanında durmak daha evlâdır” tercihi hangi Müslümanlıkla, hangi ahlâkla, hangi adamlıkla te’lif edilebilir?!

Daha çıplak bir terminoloji ile konuşmayı tercih edecek olursak önümüzdeki manzaranın tam mânâsiyle “kıbleyi şaşırma” veya “istikameti yitirmek” gibi dehşet verici bir “sapkınlık”tan başka bir şey olmadığını söylemek zorundayız.

Bu “kıblesizliğin”, bu istikametsizliğin bir tarafı da “idrak” meselesi ile alâkalı olsa gerek.

Nedir “idrak” meselesi?

“Sivri” bir suâl ile başlayarak bunu kısaca açmalıyız: “İman sahibi” olmak, “istikamet sahibi” olmak için yeterli midir, değil midir?

Bu suâlin, mevcut müktesebâtım ve tecrübemin elverdiği ölçüde, bendeki cevabı, en sâde biçimde ve kısaca şudur: İman sahibi olmak, ister istemez, zarûreten ve doğrudan doğruya “istikamet sahibi” olmayı da gerektirseydi şayet, hiç bir Müslüman herhangi bir günah ve yahut hatâ işlemezdi. Şu halde, iman sahibi olmak kendiliğinden istikamet sahibi olmaya yetmiyor, demek ki!.. “İstikamet sahibi” olmanın temel şartı, “şuur” sahibi olmaktır. Şuur sahibi olmanın şartı da imanın idrakle birleşmesidir. Müslüman, ancak idraki ölçüsünde “şuur” sahibi olur. “Müslümanlık şuuru”nun “istikamet”i göstermesi için de ahlâkla donanması, “nefsânîyet”e

mağlûb olmaması icâb eder; bilhassa “dünyalığa” ve her nevi “iktidar” hırsına!..

İşte, “Müslüman aydın” kisvesi altında seyrettiğimiz” kadronun, en azından mühim bir kısmını “mukaddesâtının hasımlarına ilticâ etme”ye iten böyle bir idrâk, şuurlu ve ahlâk zaafıdır. Aksi takdirde iman sahibi insanlar olarak “izzet-i dînîye”lerinden de “izzet-i millîye”lerinden de böylesine kolay ve ucuz gerekçelerle vazgeçmiş olamazlardı.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra Jön Müslümanlık

2014 Ağustosundaki cumhurbaşkanlığı seçimiyle beraber Jön Müslüman ittifakı bir kere daha “mutasyon”a uğradı. Siyasî Kürtçüler, liberaller, sol-liberaller ve Marksistler tercihlerini açıkça PKK’nın siyasî uzantısından yana kullanıp saflarını ayırınca, bizim Jön Müslümanların etrafında “kendilerinden olmayan” bir tutam liberal, bir tutam solcu, bir tutam gayri müslim azınlık mensubundan başka kimse kalmadı.

“Cemaat”le yaşanan büyük kırılmadan sonra 15 yıla yaklaşan ittifakın “kompozisyon”unda meydana gelen bu “ikinci” mutasyonun ardından beklenirdi ki, Jön Müslümanların “siyasî iktidar” kanadı oturup ciddî bir “murâkabe”de bulunsun, dönüp şöyle bir kendini gözden geçirsin... Ne yazık ki, böyle bir şey olmadığı gibi, aksine bir kat daha “Jön Türk”leşti “Müslüman” aydınlarımız. Jön Türklerin “hürriyet” kavramı Jön Müslümanlarımızın dilinde “demokrasi” ile yer değiştirmekle kalmadı, hemen hemen aynı tarzda, aynı zihin körlüğü ile garip bir sihirli değnek hüviyetine büründü. Önce, moda tâbirle “araçsallaştırılmıştı”, zamanlar geçtikçe asıl mânâsından, mefhumundan mücerret, müstakil garip bir “mit”, efsane ve nihayet parti sloganı hâline geldi. “Demokrasi” aşkları dur durak bilmiyordu!.. Bu medetsiz “aşk”ın “nefret objeleri”ni de gittikçe çoğalttılar; torbaya habire bir şeyler atıyorlardı: Jön Türklerle hemen hemen aynı sıklık,

aynı sathîlik ve aynı, hattâ daha derin bilgisizliklerle Sultan Hamîd'in yerine Mustafa Kemal ve Cumhuriyet'in kurucu kadrosunu, "İstibdad devri" yerine de Cumhuriyet'in kuruluş dönemi ve "Tek-Parti yönetimi"ni koydular. Hızlarını alamadılar, Cumhuriyet tarihinin en haklı operasyonu olmasına rağmen Dersim İsyanı'na sahip çıktılar, Seyyid Rızâ'yı mağdur, (açık açık Atatürk diyemedikleri için) "dönemin Hükûmeti"ni (o da CHP Hükûmeti imiş ya) zâlim ilân ettiler, sıkıştıkça 1940'lardan "malzeme" derlemeye uğraştılar ve daha neler neler...

Yalnız Jön Türklerle Jön Müslümanlarımız arasında şöyle bir fark var: Jön Türkler gördükleri o "kâzip" hürriyet rüyasından 1908'i takib eden birkaç yıl zarfında uyanmayı başardılar. Onların "legal" siyasî ömürlerinin hepsi zaten 10 sene ve "dolaysız" iktidarları da 5 seneden ibâretti ve bütün şu yüz yıllık târih o kadcılık iktidardan türedi. Jön Müslümanlar görmeye can attıkları "kâzip" rüyadan uyanmadıkları gibi, hepimizden de aynı rüyayı görmemizi bekliyorlar. Hattâ bunu da yeterli bulmuyor, memleketimizde nefes alabilme hakkını bizlere "bahşedebilmek" için göre geldikleri bilumum kâzip" rüyaları bizim de aynen kendileri gibi yorumlamamızı şart koşuyorlar.

Jön Müslümanlarımız temel meselelerdeki akıl almaz bilgisizlikleri, tarih şuuru, millet ve devlet fikri konusundaki vahim kifâyetsizlikleri yüzünden onlar gibi düşünmeyen herkesi, her kim olursa olsun "husûmet" hedefine oturtular. Dünkü yol arkadaşları, birlikte çalıştıkları, emrinde çalıştıkları... her kim olursa olsun, değil mi ki kendileri gibi düşünmüyor, böylelerini bekleyen akıbet, ya "paralelci", ya "İsrail ajanı" ya da son bir seneden beri görüldüğü üzere "PKK işbirlikçisi" diye damgalanıp linç edilmek...

Jön Müslümanlıkta yeni bir merhale bu!.. Bu yeni "merhale"yi Jön Müslümanlığın bilhassa medya ayağı temsil ediyor. Son birkaç

yıllık, bhusus son bir yıllık manzara şudur: Mevcut haliyle Jön Müslümanlık, Jön Türklüğün bilgisizliklerini de gafletlerini de öylesine aştı, öylesine geride bıraktı ki, Jön Türklük bir mukayese nesnesi olmaktan çıktı. Jön Müslümanlığın bundan sonraki rakibi artık "Kuzey Kore partizanlığı"dır. Bu anlayış bundan sonra ancak Kuzey Kore partizanlığı, totalitarizmi, akıl dışılığı ve mizacsızlığı ile mukayese edilebilir.

Anlaşılamaz olan, şahsen benim hiç anlayamadığım nokta şudur: **İktidar medyası, Ergenekon kampanyaları esnasındaki "Cemaat medyası"nın tahammülsüzlüğü, ölçüsüzlüğü ve şartlanmışlığı ile niye yarışıyor?** Bundan nasıl bir hayır bekliyor? Kendinden saymadığı, kendi gibi düşünmeyen herkese, hiçbir ahlâkî ve vicdanî sorumluluk duymadan, her türlü insanî hassasiyeti bir tarafa bırakarak uluorta, ağzına geldiği gibi çamur atma, hakaret etme, en hafifinden küçük düşürme azmi ile âdeta kendinden geçercesine saldırganın arka planında nasıl bir ruh hâli, nasıl bir iç dünya olması lâzım?

"Bizim, daha doğrusu 'Reis'imizin hoşuna gitmeyen bir karar verdi" diye, velev ki bu karar yanlış olmuş olsun, Yüksek Mahkeme Başkanı'nun bir tek elinden tutulup, "Ben sana yandım Zühtü" diye oynatıldığı kaldı. ("Sen kime kandın Zühtü" manşetini bir gazetede gördük, o nokta aşıldı.) Düşünelim ki, hatırlayalım ki, bu Sayın Başkan, henüz akademik hayatta olduğu yıllarda iktidar partisinin kapatılma davasında, "parti"nin verdiği yazılı "savunma"nın hukukî kısımlarını yazdığı söylenen kişidir.

"Netice" yerine...

Jön Müslümanlarımız öteden beri, 1908 öncesinde Jön Türklerin Abdülhamîd'e karşı nasıl olup da Ermeni, Rum, Bulgar ve Makedon çeteleriyle işbirliği ettiğine şaşırıp dururlar. Siyasî-ideolojik gözlüklerini çıkarıp kendilerine, kendi fiillerine bakmayı başarabilseler hiç de şaşırmayacaklar hâlbuki!..

Kendileri Türkiye Cumhuriyeti’ne karşı her türlü cereyan (Kürtçülük, Komünizm, Sosyalizm, Taşnakçılık) ve muhtle daha birkaç yıl öncesine kadar el-ele, kol-kola girmekte, nasıl ki hiçbir beis görmedilerse Jön-Türkler de aynen öyle yapmışlardı. Şu farkla ki, İkinci Jön Türk Nesli denilen ve İttihad-Terakki erkânının da içinde bulunduğu unsurlar, düştükleri gafletten çabuk uyandılar. 1909 Adana Ermeni İsyanı ile beraber İttihad ve Terakki Cemiyeti ile Ermeni teşkilâtları arasındaki “balayı” fiilen bitmişti. 1915’deki Van İsyanı ile de bütün ipler kopacaktı.

Jön Müslümanlarımız hâlâ, “PKK 2013

şartlarına dönse de bir balayına daha çıksak” dercesine bir ayakları ileri giderken öbür ayakları geri giden bir tereddüt içindeler. Devrin Başbakanı sayın Davutoğlu’nun geçtiğimiz Nisan ayının ilk günlerindeki beyanları bunun açık göstergesiydi.

Bütün bunlara rağmen, Jön Müslümanlıktan geriye kalacak olan nedir, suâline cevap vermek için henüz erken sayılır; çünkü şu an itibariyle tam bir “hasar tesbiti” yapabilecek durumda değiliz; fakat, aradan bir asır geçtikten sonra Birinci Jön Türk neslini andıran tarihî gafletin baş fâillerinden birinin Jön Müslümanlar olduğunu tesbit edebiliyoruz.■